

básnička 2, 3...

Druhú a tretiu reportáž hviezdy takmer nerozdýchali. Renomovaní právnici v relácii hovorili o trestnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní a potrebe vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti, nie o pochybení. Zdokumentovanie a medializácia organizovanej trestnej činnosti počestného panstva, zosmiešnenie z profesionálneho hľadiska a odpor verejnosti vyžadoval radikálne riešenie. Choré mozgy sa rozhodli opäť pre neštandard - únos.

únos....

Neúspešný pokus o únos a vyhrážanie sa fyzickou likvidáciou riešila v poradí tretia reportáž Po odvysielaní tretej Palby, keď už nebolo možné spochybnit existenciu dvoch trestných konaní a ďalší pokus o fyzickú likvidáciu nepripadal do úvahy, z dôvodu rozsiahlej medializácie panstvo začalo hrať vabank.

Pokojný spánok dievčatám malo priniesť rýchle ukončenie druhého trestného konania mojim odsúdením a psychická likvidácia cestou tretieho trestného konania.

Po dlhoročnom šikanovaní políciou a justiciou, niekoľkých neúspešných pokusoch o vzatie do kolúznej väzby, niekoľkých pokusoch o moju fyzickú likvidáciu a brutálnej medializácii kauzy som vedela, že psychiatria je posledný spôsob, ktorým sa ma pokúsia zničiť. V konečnom dôsledku nebola by som prvá.

Nepochybne v tom období bolo toho aj na panstvo z Trenčína priveľa. JUDr. Antalovi sa začalo konanie vymykať spod kontroly. Svedkovia obžaloby menili pôvodné svedecké výpovede v môj prospech. Svedkovia na počudovanie popisovali reálny stav v roku 1998. Nikto si už nepamätal akým spôsobom pred desiatimi rokmi účelovo v prospech Lackoviča nepravdivo vypovedal a ja som bola spokojná sama so sebou, že som sa ku klamstvám neznížila.

svedkovia menia výpovede...

Zmena pomerov a vzťahov poškodených odrazila sa v plnej miere na výpovediach svedkov obžaloby, ktorí z nezistených príčin vypovedali v môj prospech a paradoxne potvrdili pravdivosť mojich vyjadrení.

Pookriala aj pamäť zamestnancov redakcie, ktorí si spomenuli, že šéfredaktorkou v čase zverejnenia textov, bola Edita Balušíková a dokonca si spomenuli, že prvých šesť strán mal pod palcom zástupca šéfredaktora pán Lučanský. Dôvody klamať pominuli, keď nedostali pracovné miesta v mestskom týždenníku a teatrálnom vyhodení Lackoviča z HZDS.

Ing. Pekár si spomenul, že realizoval dokončovacie práce na dome Ing. Lackoviča a JUDr. Loduhu, a zároveň si nespomenul, na fakturáciu a úhradu poškodených za vykonané práce.

Antala vedel, že vypočúvanie svedkov musí zastaviť za každú cenu avšak nepredpokladal, že posledná svedkyňa obžaloby Ing. Ďurišová, ktorá roky na meste pôsobila ako hlavná kontrolórka, môže vypovedať v neprospech Lackoviča.

Antala nezvládol psychicky svedeckú výpoveď Ing. Heleny Ďurišovej, bývalej hlavnej kontrolórky Mesta Považská Bystrica, ktorá v svedeckej výpovedi vyrozprávala ako Ing. Lackovič s JUDr. Loduhom účelovo zmenili Všeobecné záväzné nariadenie a na základe všeobecného záväzného nariadenia, bez schválenia mestským zastupiteľstvom, pridelovali mestské byty za pár tisíc verným, snáď zabudla spomenúť iba, že aj jej synovi bol týmto spôsobom pridelený byt za pár tisíc korún, ktorý obratom predal a začal stavať rodinný dom. Porozprávala, ako na vlastnú predvolebnú kampaň Ing. Lackovič použil 3,7 mil. z prostriedkov mesta a peniaze nevrátil, akým nehoráznym spôsobom pripravil mesto o milióny nevýhodnými prenájmi a predajmi mestského majetku.

Svedeckou výpoveďou Ďurišovej rozhodol sa sudca Antala definitívne ukončiť dokazovanie. Svedkov obhajoby odmietol predvolať s vyjadrením, že k jeho rozhodnutiu ďalšie svedecké výpovede nie sú potrebné.

Antala od prevzatia súdneho spisu intenzívne „upravoval spis“, nezapisoval podstatné vyjadrenia svedkov. Svedecké výpovede falšoval tak brutálnym spôsobom, že pri čítaní zápisnic s porovnaním nahrávky, výpoveď zapísaná v zápisnici bola diametrálne odlišná od zvukového záznamu. Spôsob, akým viedol pojednávania, mal ďaleko nielen od zákonnosti, ale aj zdravého rozumu. Antalovi právo na spravodlivý proces, ani práva obvinenej v trestnom konaní evidentne nehovorili nič, jednoducho dostal pokyn odsúdiť, tak bol pripravený odsúdiť.

Možno by bol v krátkom čase aj odsúdil, pokiaľ by sa nezhoršil môj zdravotný stav. Nechtiac som získala čas na podanie ďalšieho podnetu.

vianočný pozdrav JUDr. Čentéšovej....

Trestné oznámenie bolo pridelené na rozhodnutie prokurátorky odboru kontroly na generálnej prokuratúre JUDr. Lucii Čentéšovej.

Každý prokurátor, ktorý od roku 2000 v spomínanej veci konal v istej časti musel sa „dopustiť“ malého klamstva, či nepresnosti, aby rozhodnutie, aspoň v prvom momente v osobe nezainteresovanej na veci, evokovalo pocit zákonnosti. Prokurátorka JUDr. Lucia Čentéšová natvrdo dvanástimi odsekmi odôvodnila svoje rozhodnutie klamstvami.

Eleganciou vlastnou taláru vyhla sa číslam v konaní, menám a dátumom jednotlivých úkonov v trestnom konaní so zásadným vplyvom na rozhodovanie a posúdenie zákonnosti vedeného trestného konania.

Uznesenie Čentéšovej ma privádzalo do šialenstva. Pani prokurátorka totiž nezistila ani to, že posudzuje trestné oznámenie podané v máji 2008 na Odbore organizovanej trestnej činnosti, odstúpené na generálnu prokuratúru. V uznesení uviedla, že rieši sťažnosť voči postupu z augusta 2008, ktorú som samozrejme nikdy nepodala. Trestné oznámenie po prijatí premenovala „na podnet“ a riešila v zmysle zákona o prokuratúre.

Druhý exces pani Čentéšovej nebolo možné brať ani vážne, podľa nej bolo voči mne vedené jedno trestné konanie vedené pod spisovou značkou PV. 389/ 99.

Ak by bola akokoľvek hlúpa, nie je možné aby, prokurátorka Odboru kontroly Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nepoznala vyhlášku MS SR o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a nevedela, že každý vyšetrovací spis je označený spisovou značkou, ktorá obsahuje skratku začiatočných písmen slov „číslo vyšetrovacieho spisu“ /„ČVS“/ a najmä spisovú značku útvaru.

V detstve som intenzívne počúvala, že kto veľa číta, veľa sa dozvie, postupom času som pochopila, že v kontakte s justíciou platí, že čím väčšieho debila dokážeš zahrať, tým viac sa dozvieš... a ja som hrala... a hlúpe husi tárali...

Kam dokáže zájsť zvrhlosť JUDr. Čentéšovej som pochopila z telefonického rozhovoru v januári 2009. Zavolala som pani prokurátorku s tým, že mi zaslala listinu bez pomenovania a neviem určiť, ako sa listina volá. „Pani doktorka, neviem vydedukovať, či listina, ktorú ste poslali, či to je uznesenie, prípis, alebo, čo to je?“

„To neni, to je opatrenie“ povedala pokojne, tvrdo nárečím Čentéšová.

„Pani doktorka, to je opatrenie? Ale opatrením sa upravuje stav konania, ja som podala trestné oznámenie a trestné oznámenie sa vybavuje odmietnutím alebo začatím konania.“

„To je vybavované v zmysle zákona o prokuratúre ako podnet, podnety sa vybavujú tak, že nemá formu rozhodnutia.“

JUDr. Čentéšovej, dlhoročnej prokurátorku odboru kontroly znalosť základov trestného práva uprieť nemožno. Čentéšová vie, že prokurátor vybavuje trestné oznámenie v zmysle trestného zákona a nepochybne pozná postup po prijatí trestného oznámenia, ktorý hovorí, že konanie prokurátora po prijatí trestného oznámenia upravuje § 196 odseku 1, 2. Trestného poriadku a keďže trestného konania sa mali dopustiť sudcovia a prokurátori, mala postupovať podľa § 196 ods. 1, čiže bez meškania upovedomiť Úrad špeciálnej prokuratúry o podanom trestnom oznámení, nakoľko sa týkal pôsobnosti špeciálneho súdu.

„Pani doktorka, a proti Vášmu opatreniu môžem dať sťažnosť?“ „Nemôžete, všetky Vaše podnety boli vybavované v zmysle zákona o prokuratúre, ktoré ste podávali.“

„Takže proti Vášmu rozhodnutiu ani sťažnosť nemôžem dať?“

„Môžete podať opakovaný podnet.“

JUDr. Čentéšová s vedomím, že voči „opatreniu“ nie je opravný prostriedok, zdôvodnila „prípis“ nekonečným množstvom klamstiev, ale z vyjadrenia že od roku 2000 do roku 2008 som nepodala žiadny podnet na GP SR a ako prvé je zaevidované moje podanie zo dňa dvadsiateho tretieho februára 2008, nezostával stáť iba rozum. Ak by na generálnej prokuratúre, ako tvrdila pani prokurátorka, neevidovali moje podnety, komunikácia s prokurátormi generálnej prokuratúry Doricom, Turanom, Takáčom, Trnkom, Vidóm a ďalšími prebiehala pravdepodobne na základe telepatie.

Polemizovať nad tým, či Čentěšová vie akým spôsobom vybavuje prokurátor trestné oznámenie je bezpredmetné, či skorumpovaný alebo hlúpy prokurátor, ktorý marí práva účastníka konania, nemá morálne právo obliekať talár a zastupovať štát.

Rozhodnutie JUDr. Čentěšovej som rozdýchala s nitrákom pod jazykom, psychiatrii som sa vyhla vďaka tomu, že som si na stôl rozložila všetky rozhodnutia, o ktorých počestná prokurátorka tvrdila, že neboli. Na stôl som vedľa seba položila dva trestné spisy a opakovala, že jedna plus jedna sú dve.

senát JUDr. Klimenta...

O návrhu a vylúčení sudcov krajského a okresného súdu Trenčín ako aj o vylúčení sudcu Antalu z konania rozhodoval nemenovaný senát JUDr. Klimenta.

Pán predseda akosi pozabudol do uznesenia uviesť mená členov senátu. Kliment v úvode skonštatoval, že je vedené konanie pre paragraf vypustený z trestného zákona, ale v odôvodnení nezaujal stanovisko ani k jednému bodu sťažnosti.

Miesto odôvodnenia jednotlivých bodov sťažnosti odcitoval všetky paragrafy súvisiace odňatím a prikázaním vecí..

Pri čítaní jeho rozhodnutia som mala pocit, že pán sudca sa rozhodol urobiť mi školenie z trestného práva a objasniť výklad paragrafov súvisiacich s vylúčením sudcu z konania.

Po prvej polovici odcitovaných paragrafov som zdesená z Klimentovho rozhodnutia narazila na vetu, ktorou odôvodnil sťažnosť : Okolnosť, že sudcovia krajského súdu v tomto posudzovanom prípade konali a rozhodovali v rozpore s predstavami a subjektívnymi názormi obžalovanej Jany Teleki, nie je z hľadiska ustanovenia § 30 ods. 1 Tr. por. zákonným dôvodom na vylúčenie týchto sudcov.

Pánovi predsedovi neprekážalo, že je vedené trestné konanie vo veci právoplatne skončenej, pre paragraf vypustený z trestného zákona, pre skutok, ktorý nie je žalovateľný ani v občiansko - právnom konaní.

Kliment pri rozhodovaní podľa všetkého nezatvoril iba oči, pretože nezistil splnenie zákonných podmienok na vylúčenie sudcov krajského súdu kona-
júcich v posudzovanej veci a splnenie zákonných podmienok na odňatie a
prikázanie veci inému sudcovi. Rozhodol, že vec sa neodníma.

Od senátu JUDr. Klimenta, experta na politické kauzy, som štandardné roz-
hodnutie nečakala.

prvý výsluch s Kovarčíkom...

Termíny pojednávania začali posúvať z dôvodu mojej práceneschopnosti na
neurčito a posadnutá JUDr. Loduhoá dláždila cestu k novému trestnému
konaniu.

Koncom novembra 2009 sa so mnou telefonicky skontaktoval JUDr. Ján Ko-
varčík, vyšetrovateľ kriminálky Bratislava IV.

Oznámil mi, že prevzal trestnú vec proti mne, ktorú riešila Peštová a okamži-
te sa musím dostaviť na vypočutie do Bratislavy, na oddelenie kriminálnej
polície.

V pokoji som mu vysvetlila, že „musím“ iba umrieť a ak má záujem ma vypo-
čuť, musí zaslať riadne predvolanie na výsluch, ktoré v osemnásťdňovej lehote
na doručenie preberiem. Zdôraznila som, aby nezabudol pri plánovaní ter-
mínu na výsluch k osemnásťdňovej lehote na uloženie pripočítať päťdňovú
lehotu na prípravu.

V telefóne zavládlo ticho. Po chvíli Kovarčík opäť spustil otrepanú pesničku a
ja som mu vysvetlila, že ak má skutočne záujem ma vypočuť, nič mu nebráni
prísť za mnou do Nitry a ja sa k trestnému oznámeniu vyjadrim.

Dohodli sme stretnutie o dva dni. Trojhodinový výsluch prebiehal štandard-
ne, v prítomnosti ďalšieho vyšetrovateľa Mikloška. Nadiktovala som do zá-
pisnice všetko, čo som považovala za potrebné uviesť k veci, na CD nosiči
odovzdala listiny vzťahujúce sa k veci a vysvetlila Kovarčíkovi, že nemám
problém kedykoľvek poskytnúť všetky potrebné materiály, ale bezdôvodne
ma rozháňať nebudú, že to už skončilo. Kovarčík podnet JUDr. Loduhovej
začiatkom roku 2010 odmietol.

JUDr. Loduhová voči rozhodnutiu vyšetrovateľa podala sťažnosť. Dozorový prokurátor Remig Kubička z prokuratúry Bratislava IV. uznesenie vyšetrovateľa zrušil s pokynom vzniknúť obvinenie. V marci v roku 2010 mi bolo vznesené obvinenie, voči ktorému som podala sťažnosť.

autorita Loduhová a dobré meno...

Za posledných šesťnásť rokov rôznymi klamstvami pred políciou a súdom, počestná predsedníčka Okresného súdu Považská Bystrica, privodila mi krivým obvinením a krivou svedeckou výpoveďou a prisahou tri trestné stíhania. Vedela ako to dosiahnuť: „Urobila som všetko preto, aby ste bola odstíhaná,“ vyhlásila v roku 2007 na Hlavnom pojednávaní na Okresnom súde v Trenčíne. Možno preto sa spoľahla na to, že jej lži nikto nebude hodnotiť ako krivú výpoveď, či vôbec skúmať.

Zrejme mala aj motív, ochrániť ilúziu o dobrom mene sudcu. Loduhová je však sestrou Ing. Lackoviča, z ktorého hospodárenia na poste primátora sa mesto Považská Bystrica tak skoro nespamätá. Ťažko sa od toho dištancovať, keď väčšinu súdnych sporov rozhodoval súd v Považskej Bystrici a jej manžel JUDr. Loduha, ktorý roky vystupoval ako právny zástupca mesta, v rozpore so zákonom o advokácii zároveň zastupoval súkromné firmy, na ktoré bol majetok mesta prevedený. Jednoduchšie je cítiť sa dotknutá kritikou voči jej osobe, ako sa to stalo aj v mojom prípade, keď sa našla v anonymnom paškvile. Nuž a preto motívom bolo skôr odškodné, aké dostala od TV Markíza a nie satisfakcia.

Vážená pani JUDr. Loduhová, predsedníčka OS Považská Bystrica, pätnásť rokov bojovala na súdoch Trenčianskeho kraja „o dobré meno a povest“, ktorú ak stratila, tak najskôr krátko po nástupe svojho brata Ing. Ľuboša Lackoviča na post primátora mesta Považská Bystrica a jej manžela JUDr. Pavla Loduhu na post právneho zástupcu mesta PB. Rodina JUDr. Loduhovej bola od roku 1998 v médiách spájaná vážnymi kauzami, ktoré intenzívne mapoval portál PB – otvorene – aj keď je pravdou, že málokto priamo mal odvahu spomenúť jej meno.

Čo nebolo povedané, ona dokázala v tieni mlčania nájsť sama. Dokázala sa spojiť s nespojitelným a nájsť sa v úlohe poškodenej.

Kto by nedoprial satisfakciu podpredsedníčke okresného súdu, členke súdnej rady, neskôr predsedníčke okresného súdu, sestre podpredsedu HZDS a tieňového ministra vnútra za túto stranu?

Kto by pochyboval o pravdivosti jej slov, keď sama si vynucovala úctu k formálnej autorite svojho úradu a cez úrad k osobe?

Kto by jej povedal, že klame, len aby sa pomstila?

Zaslepená nenávisťou, povedala to sama odznelo to na Okresnom súde v Trenčíne, zapísalo sa do zápisnice a nikto nespochybní, že slová: „Robila som všetko preto, aby ste bola odstíhaná“, vyslovila ona, rovnako arogantne ako v roku 2014 uviedla do zápisnice, že vykonštruovala druhé trestné konanie. Dovolila som si vyhodnotiť jej konanie ako snahu za každú cenu ma potrestať bez ohľadu na spravodlivosť, vyhodnotila som to ako jej pomstu. Stačilo to povedať pred kamerou televízie Markíza a polícia opäť prestala skúmať pravdu, opäť jej uverila a verí jej aj naďalej. Veď aj Markíze má počestná pani sudkyňa čo vracať. Markíza totiž odvysielala v januári 2003 videozáznam, na ktorom manžel pani sudkyne preberá výpalné za prenájom hotela od prenajímateľky Hamackovej.

JUDr. Loduhovú som niekoľko rokov poznala iba z jej vyjadrení v rámci svedeckých výpovedí.

Nevedela som pochopiť, ako môže renomovaná právnička diktovať do zápisníc klamstvá, ktoré je možné vyvrátiť bez problémov listinami žurnalizovanými v spise. Rozvádzať traumy z policajného vyšetrovania jej osoby, keď voči nej nikdy žiadne konanie na môj podnet ani na podnet iného občana nebolo vedené. Nechápala som rozprávky Loduhovej o vyšetrovaní daňovým úradom a traume, ktorú som jej spôsobila.

Schizofrenické teatrálny výstupy JUDr. Loduhovej v pozícii poškodenej som si užila o niekoľko rokov neskôr na pojednávaniach. Vážená pani sudkyňa v úlohe poškodenej rozprávala o prenasledovaní na základe trestného oznámenia, ktoré som nikdy nepodala, o článkoch, ktoré som o nej napísala, hoci jej meno nebolo spomenuté v žiadnom článku, ktorého som bola autorom, tak dokonale, že chvíľami som uvažovala nad tým, či táto osoba je schopná akýchkoľvek úvah, nieto ešte právnych či sudcovských.

Chce to talent. Jeden deň ísť do práce ako sudca a objektívne a spravodlivo súdiť a na druhý deň sa v postavení svedka na súde správať ako právny laik, ktorému poučenie o krivej výpovedi ani morálne hranice spoločenského správania nič nehovoria.

Trestná sudkyňa Loduhová je nepochybne expert na uplatňovanie trestného práva v praxi a k trestnému právu, respektíve trestnému konaniu nepochybne

patrí vzatie obvineného do kolúznej väzby a odsúdenie. Tri trestné konania vedené voči mne, ktoré iniciovala, boli po vznesení obvinenia spojené, nielen s porušovaním základných ľudských a ústavných práv, dehonestovaním osoby, ale aj folklórom so vzatím do kolúznej väzby.

V každom trestnom konaní padnú výroky, ktoré sa dajú spochybníť minimálne na určitý čas a výroky podložené listinami, či videozáznamom, ktorý nie je možné spochybníť. Taktiež sa vyslovia výroky, ktoré znejú vierohodne, ale sú výmyslami či lžami. Z tohto pohľadu vyznievajú klamstvá JUDr. Loduhovej v kauzách vedených proti mne, ako keď pri hre na skrývačku si dieťa zakryje oči a je presvedčené, že ho nikto nevidí. O dobrom mene JUDr. Loduhovej neprináleží ani snívať.

lámanie ľadov...

Do roku 2011 som vstúpila s patričnou dávkou elánu. Trnkovi končilo funkčné obdobie na poste generálneho prokurátora a ja som tajne dúfala, že novému generálnemu prokurátorovi základy trestného práva nebudú robiť problém a konanie zastaví. Zverejnenie mien horúcich kandidátov Trnku a Čentéša bolo na porazenie. Vedela som, že Trnka konanie nezastaví a Čentéš tobôž nie, nakoľko jeho manželka bola jednou z prokurátorov, ktorí vo veci nezákonne rozhodovali.

Zastaviť konanie mohol už iba zázrak. Jedna vec však bola pozitívna. Zastupujúci prvý námestník generálneho prokurátora JUDr. Tichý nemal k veci žiadny vzťah. V minulosti nerozhodoval o mojich podnetoch a moje meno mu na šťastie nič nehovorilo.

zvrät v konaní...

V máji v roku 2011 som robila rozhovor s Maťom Gašparovičom pre časopis Týždeň, kde mi bola položená otázka, prečo som nepožiadala generálnu prokuratúru o zaslanie rozhodnutia, ktorým bolo zrušené uznesenie o zrušení obvinenia z prvého konania a ja som nevedela odpovedať. V prvom momente som mala pred sebou všetky využité prostriedky od nástupu Trnku na post Generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Od jeho nástupu do ukončenia pôsobenia na poste generálneho prokurátora som intenzívne žiadala o za-

slanie rozhodnutia, ktorým zdôvodňovalo panstvo z prokuratúry zákonnosť trestného konania. Pohoršená nad tým, ako sa ma môže niekto takúto kravinu spýtať, patrične naštvaná na Maťa, povedala som si, že pánovi redaktorovi predvediem ako to v Absurdistane funguje.

Rozčúlená z Maťovej otázky až večer po príchode z práce som si uvedomila, že trestné oznámenia riešili, hoci v rozpore so zákonom, ale na žiadnu žiadosť o zaslanie uznesenia, ktorým bolo rozhodnutie vyšetrovateľa zrušené, nikdy neprišla odpoveď.

Pripravila a podala som dve žiadosti o zaslanie rozhodnutia. Prvú som adresovala JUDr. Ladislavovi Tichému a druhú JUDr. Kováčikovej na Krajskú prokuratúru Trenčín. Sťažnosť adresovanú generálnej prokuratúre vybavovala JUDr. Švábiová.

keď Pán Boh dá, aj motyka strelí...

S pani prokurátorkou JUDr. Švábiovou som bola v dlhoročnom písomnom styku od roku 2000. Vybavovala najskôr moje žiadosti o zaslanie rozhodnutia, ktorým bolo uznesenie z prvého konania zrušené, respektíve mi iba zasielala príписы, že prokuratúre bola doručená moja žiadosť, ktorá bude po preskúmaní vybavená v lehote. Po splnení zákonnej povinnosti, oznámení o prevzatí mojej žiadosti, komunikácia spravidla skončila.

JUDr. Švábiová patrila do slávnej dvadsať sedmičky sudcov a prokurátorov, ktorí v priebehu jedenástich rokov produkovali nezmysly, ktorými zdôvodňovali zákonnosť druhého trestného konania v trestnej veci ČVS: OUV345/PB-98 voči mne. V začiatkoch druhého trestného riešila JUDr. Švábiová moje trestné oznámenia v rozpore so zákonom, v zmysle zákona o prokuratúre. Respektíve neriešila, odstupovala ich na vybavenie sudcom a prokurátorom, voči ktorým smerovali.

Aj JUDr. Švábiová z pozície dlhoročného pôsobenia na prokuratúre poznala postup prokurátora, po prijatí trestného oznámenia § 196 odst. 1, 2. Trestného poriadku a keďže trestného konania sa mali dopustiť sudcovia a prokurátori, mala postupovať podľa § 196 ods. 1,2, bez meškania upovedomiť Úrad špeciálnej prokuratúry o podanom trestnom oznámení, nakoľko sa týkal pôsobnosti špeciálneho súdu.

Sťažnosti proti postupu prokurátorov, ktorí vydali pokyn viesť konanie vo veci právoplatne skončenej, JUDr. Švábiová obhajovala rozprávkou o sťažnosti JUDr. Loduhovej proti uzneseniu o zrušení obvinenia podanej v lehote, hoci vedela, že JUDr. Loduhoová, uznesenie vyšetrovateľa nenapadla riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom.

Väčšinu mojich podnetov vybavovala v čase, keď som bola Koleničová, takže po rokoch jej meno Teleki nič nehovorilo.

V odpovedi z generálnej prokuratúry na žiadosť, ktorú po rokoch opäť vybavovala, mi oznámila, že rozhodnutie o zrušení obvinenia mi nemôže zaslať, nakoľko uznesenie o zrušení obvinenia v trestnej veci ČVS: OUV345/PB-98, zo dňa 7.10.1999, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18.11.1999 nebolo napadnuté a ani zrušené.

nemám Vám čo poslať... obráťte sa na svojho advokáta...

Po prevzatí rozhodnutia som okamžite zavolať na generálnu prokuratúru JUDr. Švábiovej a spýtala sa, či naozaj prípis, ktorý mi zaslala, myslí vážne. Švábiová mi energicky oznámila, že mám pochopiť, že uznesenie nebolo napadnuté riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom, ona mi nemá z toho dôvodu čo poslať a keď niečomu nerozumiem, mám sa obrátiť na svojho advokáta, aby mi to vysvetlil!

JUDr. Švábiovej ani nedošlo, že vlastne priznala nezákonnosť všetkých rozhodnutí kolegov z Generálnej prokuratúry vydaných v rokoch 2000-2011.

Mať v rukách prípis zaslaný 2011 JUDr. Švábiovou po mojom prvom podnete v roku 2000, tak jedenásťročný nezákonný trestný konanie by jednoducho nebolo. JUDr. Švábiová roky zakrývala trestnú činnosť svojich kolegov a jej podiel na nezákonnom jedenásťročnom konaní nebol o nič menší, ako podiel prasiat v talároch, ktorí ho viedli.

opona padla, divadlo skončilo...

Bol to šok, v tom momente som mala pred sebou jedenásť rokov zničeného života mojej rodiny.

Po prevzatí stanoviska som okamžite zavolala JUDr. Kováčikovej. „Pani Kováčiková, mám stanovisko generálnej prokuratúry, prvé trestné konanie je od roku 1999 právoplatne ukončené, divadlo skončilo okamžite zastavte konanie, ktoré nemá oporu v zákone“. Nával zlosti hromadený roky som si vyventilovala na Kováčikovej, ktorá konanie s Loduhou pripravila a živila. V živote som nikomu nevynadala do skorumpovaných úplatných kuriev tak ako počestnej pani prokurátorke.

Kováčiková mojej žiadosti nemohla vyhovieť, nakoľko uznesenie o zrušení Gadušovho rozhodnutia nebolo vydané.

Prokuratúra ustúpila „v celom rozsahu od obžaloby“...

Po jedenástich rokoch trestného konania Krajská prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín na základe mojej žiadosti mi oznámila, že prvé trestné konanie je právoplatne ukončená vec a keďže v právoplatne ukončenej veci nie je možné viesť pre ten istý skutok nové konanie, vydá dozorujúcemu prokurátorovi Okresnej prokuratúry v Trenčíne pokyn, aby podľa § 239 ods. 2 Trestného poriadku ustúpil v celom rozsahu od obžaloby. Zdôvodnenie jedenástročného nezákonného postupu justičných orgánov prokurátorkou Kováčikovou šokovalo. Podľa JUDr. Kováčikovej doterajšia justičná prax pri posudzovaní prekážky *res iudicata* a následne zásady „*ne bis in idem*“ vychádzala z prevažne nesprávneho predpokladu.

Nech by justičná prax vychádzala aj z nesprávneho predpokladu, že prekážku pre trestné stíhanie môže založiť len právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania alebo postúpení veci vydané v trestnom konaní vedenom proti tej istej osobe, ak v úvode stanoviska uviedla JUDr. Kováčiková, že trestné konanie vedené pod spisovou značkou: ČVS OUV-345/PB-98 bolo ukončené právoplatným rozhodnutím vyšetrovateľa o zrušení obvinenia, ktoré nadobudlo právne účinnosti a stalo sa vykonateľným dňom osemnásteho októbra 1999, a aj pri nesprávnom posudzovaní prekážky *res iudicata* a následne zásady *ne bis in idem*, na pokračovanie trestného stíhania obvineného pre ten istý skutok sa vyžadovalo zrušenie uznesenia na základe mimoriadneho opravného prostriedku.

Kováčiková uviedla, že nesprávny názor sa opieral o znenie niektorých ustanovení Trestného poriadku, ale aj rozhodnutí súdov a orgány činné v trestnom konaní i súd sa riadili nejednotnou právnou praxou pri posudzovaní procesného postupu v predmetnej trestnej veci. Z ustanovenia upravujúce-

ho neprípustnosť trestného konania ako aj iných ustanovení postup orgánov činných v trestnom konaní, zakotvený v Trestnom poriadku, je jednoznačný a nespochybniteľný.

Pani JUDr. Kováčiková správne uviedla, že nemožno v trestnom konaní kedykoľvek pokračovať, bez zrušenia rozhodnutí o mimoriadnych opravných prostriedkoch, čiže mala vedomosť, že na pokračovanie trestného stíhania obvineného pre ten istý skutok sa vyžaduje zrušenie uznesenia na základe mimoriadneho opravného prostriedku a Trestný poriadok § 266 ods. 1 umožňuje vydať pokyn na opätovné vznesenie obvinenia výlučne generálnemu prokurátorovi SR a ministrovi spravodlivosti SR a pokyn k opätovnému vzneseniu obvinenia vydáva generálny prokurátor formou uznesenia.

Rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní nemajú povahu záväzných rozhodnutí o skutku vo veci samej, ak sú v zákonom danej lehote napadnuté riadnym alebo mimoriadnym prostriedkom, avšak s trestným konaním, ukončeným zrušením obvinenia a postúpením veci na priestupkové konanie ak sa stane právoplatným, treba spájať účinky, ktoré trestný poriadok pripisuje právoplatnému uzneseniu o zastavení trestného stíhania, pričom vzniká prekážka *res iudicata*, čiže vec rozhodnutá. Čítala som uznesenie JUDr. Kováčikovej a uvažovala nad tým, či hvieзде už naozaj neprešlo, pretože označiť klamstvo o podanej sťažnosti za doterajšiu právnu prax, vyžadoval silný žalúdok kravy.

JUDr. Kováčiková ho má, pretože nezákonným trestným konaním, začať ničiť ženu niekoľko dní po pôrode, ničiť nezákonným konaním život dlhoročného onkopacienta a intenzívne ničiť život mojím vtedy trom maloletým deťom, to žena jednoducho nedokáže.

Kováčiková, večná falšovateľka...

Slovenská justícia pri posudzovaní prekážky *res iudicata* nemohla vychádzať z nesprávneho predpokladu, prokurátori a sudcovia mali právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané v prvom trestnom konaní voči mojej osobe.

Schovávať sa za nesprávny názor v tomto prípade neobstojí. Uvedený paragraf je tak jednoznačný, že komukoľvek na jeho pochopenie stačí základná

gramotnosť – vedieť čítať a písať. Kováčiková s vysokoškolským diplomom snád negramotná nie je.

Prokuratúra mala právoplatné uznesenie vyšetrovateľa o zrušení obvinenia, stanovisko okresného prokurátora, že vyšetrovateľ postupoval v súlade so zákonom, dokonca mala vedomosť o tom, že rozhodnutie vyšetrovateľa nebolo napadnuté riadnym, ani mimoriadnym opravným prostriedkom.

Celé konanie bolo o troch paragrafoch Trestného poriadku, ktoré sú predmetom výučby v prvých semestroch štúdia na Právnickej fakulte, je nespochybniteľné, že 27 prokurátorov a sudcov krajskej či generálnej prokuratúry s dlhoročnou praxou v justícii trestné právo ovládajú. Skutočnou perlou ducha bolo samotné stiahnutie obžaloby. JUDr. Kováčiková vedela, že konanie musia na základe stanoviska generálnej prokuratúry a výraznému tlaku médií zastaviť, ale zároveň treba ošetriť trestnú činnosť prokurátorov a sudcov, ktorí v priebehu jedenástich rokov vydávali nezákonné rozhodnutia.

Aby trestnú činnosť svojich kolegov bolo možné prezentovať ako nedopatenie, bolo potrebné „upraviť, prípadne odsunúť“ dátum právoplatnosti a vykonateľnosti. V stiahnutí obžaloby tak trochu nepresne uviedla, že trestné konanie bolo právoplatne ukončené pätnásteho decembra 1999, hoci uznesenie nadobudlo právoplatnosť osemnásteho októbra 1999.

Posunutím dátumu hrala na sťažnosť Loduhovej proti postupu vyšetrovateľa v zmysle § 167 podanú štrnásteho decembra 1999 po právoplatnom ukončení konania, ktorú generálna prokuratúra zmietla zo stola. JUDr. Kováčiková za jedenásť rokov konania nevydala jedno uznesenie bez sfalšovania dátumov, či objektívnych informácií žurnalizovaných v spise. V právnom štáte ak sa preválí, že justícia kriminalizovala nezákonne občana, ... kompetentní sa k problému postavia, na Slovensku, v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, eleganciou vlastnou taláru zdôvodnia postupy neznalosťou základov trestného práva.

ustúpenie od obvinenia...

Začiatkom septembra Okresná prokuratúra ustúpila od obvinenia. Okresný prokurátor JUDr. Milan Marko odstúpenie obvinenia oznámil mne niekoľkými riadkami s odôvodnením, že ďalšiemu konaniu bráni prekážka ne bis in idem a súdu bez odôvodnenia. Hoci rozhodnutie o stiahnutí žaloby a

ustúpenie od obvinenia bolo jasným signálom pre sudcu, že divadlo skončilo, JUDr. Antala robil všetko preto, aby konanie bolo vedené naďalej. Požiadala som súd, aby v konaní pokračoval v mojej neprítomnosti a podala na sudcu podnet na ministerstvo spravodlivosti. Oslovila som pani ministerku JUDr. Žitňanskú.

spravodlivá justícia a JUDr. Žitňanská...

Na JUDr. Žitňanskú som sa obrátila niekoľkokrát v súvislosti s dvomi konaniami vedenými v jednej trestnej veci a hoci zo zákona mala povinnosť v zmysle § 266 rozhodnúť, podľa stanoviska ministerstva jej neprináležalo zasahovať do nezávislosti súdov. Takže nezákonné konania vo veciach právoplatne skončených a porušovanie základných ľudských práv pani ministerke evidentne žily netrhali.

O spravodlivosti podľa predstáv reformátorov, respektíve deformátorov spravodlivosti, som si skompletizovala názor, keď po ukončení jedenásťročného trestného konania som podala na ministerstvo spravodlivosti žiadosť o náhradu škody. Pani ministerka ma so štátnou tajomníčkou vysmiali. Aká náhrada škody neprimeranou obranou spôsobila prieťahy v konaní, na náhradu škody nemám nárok. Pani ministerke neprekážalo, že voči občanovi bolo vedené jedenásť rokov nezákonne konanie, ale to, že občan sa proti nezákonnosti bránil.

Vtedy som pochopila, že bojovníčka za otvorenú justíciu, bojuje iba pred zástupcami médií a jej jedinou agendou je odstránenie Harabína z postu šéfa Najvyššieho súdu.

Do novodobých dejín sa Lucia Žitňanská nesporne zapíše ako „miss tlačovka.“ Nepoznám pohnútky, ktoré viedli pani ministerku, zvolať takmer každý deň tlačovku, či cítila potrebu byť na očiach verejnosti, alebo tušila iba krátku životnosť vlády Ivety Radičovej, ale vyjadrovala sa nepochybne intenzívne ku každému nezmyslu, o ktorom sa dozvedela, čo i len z médií.

Keď neinformovala o prieťahoch konaní, či nevhodnom správaní sudcov, prokurátorov, riešila zlý stav slovenskej justície. V konečnom dôsledku medializované informácie v súvislosti so sudcami a prokurátormi boli iba lacným kompromitujúcim materiálom proti odporcom vedenia ministerstva spravodlivosti.

reformátorka... deformátorka

Skutočný šok však prišiel, keď predstavila reformu súdnictva. Reforma mala spočívať vo vytváraní podmienok pre efektívnu justíciu a zefektívnenie konkurzných konaní pre veriteľov. Zefektívnenie malo spočívať v zмене hodnotenia sudcov a zverejňovaní rozhodnutí na webe ministerstva. Novinári nešetrili slovami chvály s nadšením, že práve získali novú hračku, minister práce bol nepochybne spokojný z vytvorenia zopár pracovných miest, len efekt pre samotných účastníkov konania akosi nebol naplnený.

Kto v priebehu posledných rokov prišiel nejakým spôsobom do kontaktu s konkurzným konaním a zároveň so zákonom o konkurze a vyrovnaní po poslednej novele si bol vedomí vysokej úrovni zákona a ochrany veriteľov, ako aj úpadku, avšak problém nielen konkurzných konaní spočíval v porušovaní zákona sudcami, správcami konkurzných podstat a vyššími súdnymi úradníkmi.

Svojevoľné konanie správcov a sudcov spravidla spôsobovalo nenávratné škody nielen veriteľom, ale samotným úpadcom a vo väčšine prípadov jediný, kto mal z uvedených konkurzov prospech bol nový nadobúdateľ majetku úpadcu, ktorý za minimálnu cenu získal majetok úpadcu a správca konkurznej podstaty, u ktorého suma získaná z predaja majetku skončila ako odmena správcu. Pomerná časť z financií z predaja majetku úpadcu končila spravidla u sudcu.

Vo väčšine prípadoch pohľadávka veriteľov a dokonca ani pohľadávka navrhovateľa nebola uspokojená. Okrem pani ministerky všetci vedeli, že problémy nevyriešia vyhlásenia ministerstva spravodlivosti o otvorenej justícii, ani opätovné zavedenie hodnotenia efektívnosti sudcov. V konkurzoch síce mala pani ministerka rezervy, ale justícia predsa nie sú len konkurzy.

Čo však zarážalo oveľa viac, boli rôzne vyjadrenia sudkýň, angažujúcich sa zo združenia „Za otvorenú justíciu.“ Väčšine bežných občanov mená a tváre sudkýň nič nehovorili. Avšak majiteľom spoločností, ktorých firmy prešli konkurzmi vedeli, že práve tieto osoby v období 1999 až 2003 boli súčasťou konkurzného biznisu, čiže boli súčasťou konkurznej mafie. Zeektívniť justíciu a vyvieť ju z marazmu v akom sa nachádzala, bolo v roku 2011 bez zavedenia trestnej zodpovednosti a za škody spôsobené nezákonným rozhodnutím priam nemožné. Celá reforma bola iba zakrytím prekvitajúceho marazmu a zvrátenosti v tejto inštitúcii a pani ministerka, chudera, ktorá mala prezentovať enormné úsilie o jej „normalizáciu.“

Od začiatku bolo jasné, že zverejňovanie rozhodnutí na internete nepríspeje k transparentnosti súdnictva, pretože bez trestného spisu nie možné posúdiť správnosť a zákonnosť rozhodnutia. Každý, kto prišiel niekedy do styku s rozhodnutím prokuratúry vedel, že aj ľaliovo najčistejšie uznesenie na prvý pohľad, po naštudovaní trestného spisu, môže poukazovať na závažnú trestnú činnosť prokurátora, ktorý uznesenie vydal. Z môjho pohľadu bola sebadegradácia Lucie Žitňanskej nepochopiteľná a neospravedliteľná. Ale povedzme si na rovinu, štyri roky poberať ministerský plat za táranie, to predsa stojí za to. Ktorý občan si spomenie, že pani ministerka bola tak hlúpa, že keď zistila vedenie duplicitného konania v trestnej právoplatne skončenej, že mala konanie zastaviť a podať návrh minimálne na disciplinárne stíhanie sudcu?

Aj druhé divadelné predstavenie v réžii Žitňanskej s honosným názvom „reforma prokuratúry“ opäť malo priniesť zmeny iba prokurátorom, nie občanom. Celá reforma justície z dielne Žitňanskej bola iba zakrytím prekvitajúceho marazmu a zvráteností v justícii a opäť iba formou prezentácie snáh o jej „normalizáciu.“

Všetci, ktorí sa na príprave údajnej reformy podieľali vedeli, že kým trestná činnosť prokurátorov, či sudcov sa bude nazývať procesná chyba a škody za nezákonné rozhodnutie bude znašať štát, čiže poskladajú sa daňoví poplatníci, skorumpovaní darebáci sa budú vysmievať občanom podobne ako doteraz. K jednej zmene predsa len došlo. Z biznisu obsadzovania prokurátorských miest, ktoré bolo výhradne v kompetencii generálneho prokurátora, stal sa biznis výberových komisií.

K ľudským právam proreformná pani ministerka nemala pre zmenu žiadny vzťah, diskusie na tému porušovania práv účastníkov v konaní zakotvené v Ústave SR a v Európskom dohovore o ľudských právach jednoducho ignorovala, hoci za vlády Radičovej boli priam brutálne porušované a ona prezentovala záujem vrátiť justícii vážnosť a dôveryhodnosť. Médiá, ktoré intenzívne masírovali reformu justície, respektíve novinári bez základných vedomostí v oblasti práva a osobných skúseností v trestných, či iných občiansko-právnych konaniach, spravidla iba prezentovali materiály dodávané tlačovým odborom ministerstva. Intenzívnu prezentáciu reforiem Lucie Žitňanskej v médiách hodnotili slovenskí novinári nie z pohľadu prínosu justícii, prípadne občanom, pretože ak by sa vážne zamysleli nad väčšinou zákonov a ich dopadov z dielne Žitňanskej, je nepochybné, že v hodnotení by „najreformnejšia“ ministerka skončila na chvoste vlády.

S odstupom času je jednoznačné, že najväčší marazmus do trestných konaní zaviedla zhotovovaním zvukových záznamov z pojednávania údajne v snahe zabrániť falšovaniu a pozmeňovaniu zápisníc, čo malo prispieť k transparentnosti a dôveryhodnosti súdneho procesu. Účastník konania podľa prezentácie mal mať bezplatne nárok na zvukový záznam z pojednávania a prepis nahrávky mal byť zabezpečený na náklady účastníka konania. Pri schvaľovaní tohto zákona však naši zákonodarcovia rozhodli, že o potrebe zabezpečenia prepisu nahrávky účastníkovi konania rozhodne sudca. Po zreformovaní „spôsobu“ vyhotovenia zápisnice sa z nej účastník konania dozvie, kto sa pojednávania zúčastnil a v akom postavení vypovedal a rozsudky už nie sú obrazom dokazovania pred súdom, ale kozmeticky upravenou žalobou. Svojim počínom pani ministerka iba zabezpečila a posilnila beztrestnosť sudcov pri nezákonnom vydávaní rozsudkov.

oslobodzujúci rozsudok...

Po jedenástich rokoch štátneho teroru som mala pred sebou rozsudok, ktorý vyvolával ďalšiu hrôzu.

Okresný súd Trenčín v trestnej veci proti obžalovanej Jane Teleki, pre trestný čin ohovárania podľa § 206 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 a iné, samosudcom JUDr. Michalom Antalom na hlavnom pojednávaní konanom v Trenčíne dňa 7. novembra 2011 podľa § 223 odsek 1 Tr. poriadku s poukazom na § 11 odsek 1 písmeno e/ Tr. poriadku per analogiam a s poukazom na článok 4 Protokolu č. 7 K Dohovoru Rady Európy o ochrane ľudských práv a základných slobôd *z a s t a v i l* trestné stíhanie proti obžalovanej Jane Teleki, vzhľadom na už právoplatne skončené konanie o žalovaných skutkoch.

Rozsudok, sudca JUDr. Antala zdôvodnil tými istými paragrafmi, ktorými som v pozícii obžalovanej jedenásť rokov namietala neprípustnosť konania.

Od roku 2000 do 7.11.2011 som upozorňovala na princíp *ne bis in idem* obsahujúci právo nebyť súdený a trestaný dvakrát za ten istý trestný čin zakotvený v článku 4 Dodatočného protokolu č.7 k Európskemu dohovoru a počestný pán sudca Antala s prokurátormi sa mi smiali do tváre a ponižovali.

JUDr. Antala v rozsudku siedmeho novembra 2011 uvádza:

Článok 4 Protokolu 7 k Dohovoru Rady Európy o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého zmluvnou stranou je i Slovenská republika a je ním aj právne viazaná, upravuje právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný. V

uvedenom článku protokolu je upravená zásada trestného práva ne bis in idem, nie dvakrát o tom istom.

Podľa čl. 4 ods. 1 Protokolu 7 nikoho nemožno sťahovať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

Pojmy uvedené v medzinárodných dohovoroch nemožno prekladať doslovne a priradovať im význam pojmov trestného práva v slovenskom jazyku bez zohľadnenia ich autonómneho významu. Pojem trestný čin v tomto prípade nezahŕňa iba trestný čin tak, ako ho definuje trestný zákon, ale rozumie sa ním aj priestupok, prípadne iný správny delikt. Zohľadnením všetkých uvedených skutočností mal súd napokon za to, že by ďalším pokračovaním trestného stíhania proti obžalovanej mohli byť teda porušené práva obžalovanej v zmysle zásady ne bis in idem vyjadrenej v čl. 4 Protokolu 7 k Dohovoru Rady Európy o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Od októbra 2000 – do siedmeho novembra som upozorňovala na neprípustnosť trestného konania v zmysle §11 odseku f, g, že trestné stíhanie nemožno začať a ak bolo už začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené proti tomu, proti komu sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu, alebo bolo právoplatne zastavené, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené a proti tomu, proti komu sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozhodnutím iného orgánu na stíhanie trestných činov oprávneného, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené. JUDr. Antala v rozsudku konštatuje : Slovenský právny poriadok vylučuje dvojaké stíhanie a potrestanie v priestupkovom konaní, ak už bolo o tom istom skutku právoplatne rozhodnuté v priestupkovom konaní alebo trestnom konaní.

Od októbra 2000 do novembra 2011 som bezvýsledne upozorňovala na porušovanie mojich práv zakotvených v Ústave Slovenskej republiky. Článok 50, ods. 5 som recitovala pomaly, lepšie ako otčenáš... a nepochybne si ho budem pamätať do smrti. Nikoho nemožno trestne sťahovať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevyklučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

K ods. 5: Trestné stíhanie je neprípustné pre skutok, za ktorý bolo trestné stíhanie právoplatne zastavené alebo bol občan právoplatne oslobodený či odsúdený. Táto zásada môže byť porušená iba v prípadoch, ak právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania o oslobodení alebo odsúdení bolo

zrušené v konaní o sťažnosti pre porušenie zákona, alebo ak bola povolená obnova konania. V týchto prípadoch možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať a rozhodnúť.

Vo falšovaní a pozmeňovaní zápisníc, či odstraňovaní listín zo spisu nepochybne patrí JUDr. Antala k špičke, ale odvolať sa v rozsudku na článok 50 odst. 5 Ústavy SR, pozmeniť v rozsudku jeho znenie a uviesť, že v zmysle uvedeného článku ústava zakazuje „len znovu trestne stíhať osobu za čin, za ktorý bola právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby“ najmä ak v odseku 5 je zakotvené, že trestné stíhanie je neprípustné pre skutok, za ktorý bolo „trestné stíhanie právoplatne zastavené alebo bol občan právoplatne oslobodený či odsúdený“ môže len idiot, pretože normálny právnický vzdelaný človek nezdegraduje svoju osobu na úroveň negramotného dementa.

JUDr. Antala v snahe zakryť štvorročnú pokračujúcu trestnú činnosť, zahrál sa na hlupáka bez základnej gramotnosti. V deň, keď Antala zastavil jedenásťročné trestné stíhanie, očakávala som minimálne, že sa dozviem, prečo jedenásť rokov JUDr. Slabá - prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín tvrdila, že vydala pokyn na vznesenie obvinenia na základe sťažnosti pre porušenie zákona poškodenou, keď mala vedomosť o tom, že takáto sťažnosť nikdy nebola podaná.

Prečo okresní prokurátori JUDr. Križka, JUDr. Pompová, JUDr. Žedényi na hlavných pojednaniach tvrdili, že konanie je vedené na základe sťažnosti poškodenej proti uzneseniu o zrušení obvinenia podanej v zákonnej lehote, hoci vedeli, že žiadna sťažnosť ani v lehote, ani po jej márnom uplynutí podaná nebola.

Prečo prokurátor GP SR JUDr. Turan v uznesení rozvádzal, že vyšetrovateľ v prvom trestnom konaní uznesenie o zrušení obvinenia zrušil z časti, keď pred sebou mal uznesenie, kde stálo napísané, že uznesenie zrušil celé.

Prečo JUDr. Čentéšová, prokurátorka odboru kontroly tvrdila, že voči mne bolo vedené jedno konanie, keď mala k dispozícii dve trestné konania a dva trestné spisy.

Prečo dvadsaťsedem prokurátorov a sudcov všetkých stupňov prokuratúr a súdov rozhodovalo v rozpore so zákonom a nezákonných postupoch justície v rozsudku nebola zmienka.

Odpovedí na otázky zamestnávajúce moju myseľ jedenásť rokov som sa ne-dočkala.

JUDr. Antala, eleganciou vlastnou taláru, vyhol sa všetkým skutočnostiam súvisiacich s trestnou činnosťou sudcov a prokurátorov, ktorí jedenásť rokov konali. Vedením trestného konania, ktoré nemalo oporu v zákone od roku 2008 porušoval moje práva v zmysle zásady ne bis idem vyjadrenej v čl.4 Protokolu 7 k Dohovoru Rady Európy o ochrane ľudských práv a slobôd, viedol konanie v rozpore s trestným poriadkom a Ústavou Slovenskej republiky.

Sudca JUDr. Antala vedením trestného konania od roku 2008 porušoval moje práva v zmysle zásady ne bis idem vyjadrenej v čl.4 Protokolu 7 k Dohovoru Rady Európy o ochrane ľudských práv a slobôd, viedol konanie v rozpore s trestným poriadkom a Ústavou Slovenskej republiky.

Antalu najskôr preslávilo predčasné prepustenie niekoľkonásobného vraha Černáka z väzby a neskôr žiadosť generálneho prokurátora na Ústavný súd o súhlas na jeho trestné stíhanie kvôli zneužívaniu právomoci verejného činiteľa a pre falšovanie zápisnice. K udeleniu súhlasu nedošlo len z formálnych dôvodov, že generálny prokurátor sa nezoberal vo svojej žiadosti otázkou úmyselného konania. Má vôbec právo tento človek si obliekať talár, byť podpredsedom okresného súdu a rozhodovať v trestných konaniach?

... celebrity slovenskej justície...

Trestné právo ovládali na profesionálnej úrovni, mali požadované vzdelanie a disponovali všetkými zručnosťami potrebnými pre výkon funkcie prokurátora, či sudcu....

V rokoch 2000–2011 v zastúpení Slovenskej republiky viedli voči mne trestné konanie vo veci právoplatne skončenej v roku 1999 pre trestný skutok vypustený z trestného zákona 2003. Osem rokov ma veľkomožní súdili za publikovanie anonymnej veršovanej satiry publikovanej v roku 1998. Nezaujímalo ich, že satira nenapĺňa znaky trestného činu ohovárania, že nie je žalovateľná ani v občiansko právnom konaní, že v právoplatne ukončenej veci nie je možné viesť opätovne konanie. Politická objednávka bola jednoznačná: odsúdiť a psychicky zničiť. Viesť jedenásť rokov trestné konanie vo veci právoplatne skončenej pre paragraf osem rokov zrušený, bolo šialenstvo, ktoré dokázu vymyslieť a realizovať iba právnici s dlhoročnou praxou v justícii.

Tieto celebrity slovenskej justície to dokázali:

JUDr. Kováčiková - Krajská prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín

JUDr. Ingrid Slabá - prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín

JUDr. Dušan Križka - prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín

Mgr. Michalec - vyšetrovateľ OR PZ Považská Bystrica

JUDr. Igor Dorica – prokurátor Generálnej prokuratúry SR

JUDr. Porubánová - sudkyňa Okresného súdu Bánovce nad Bebravou

JUDr. Krčová - prokurátorka Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou

JUDr. Oslej - predseda Okresného súdu Bánovce nad Bebravou

JUDr. Turan – prokurátor Generálnej prokuratúry SR

JUDr. Trnka - generálny prokurátor SR

JUDr. Takáč – námestník Generálnej prokuratúry SR

JUDr. Vidó – prokurátor Generálnej prokuratúry SR

Senát JUDr. Janíka - Krajský súd Trenčín

JUDr. Fiala sudca Okresného súdu Trenčín

JUDr. Pompová / Prokešová/ - prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín

senát JUDr. Klimenta - Najvyšší súd SR

senát JUDr. Tomana. Najvyšší súd SR

JUDr. Gabriel Žedényi - prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín

JUDr. Michal Antala sudca Okresného súdu Trenčín

JUDr. Porubská - prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín

JUDr. Ňiňaj - prokurátor Generálnej prokuratúry SR

JUDr. Šumichrast - prokurátor Generálnej prokuratúry SR

JUDr. Švábiová - prokurátorka Generálnej prokuratúry SR

JUDr. Čentéšová - prokurátor Generálnej prokuratúry SR

JUDr. Berc - predseda Okresného súdu Trenčín

JUDr. Vékonyi - predseda Okresného súdu Trenčín

Viesť jedenásť rokov trestné konanie vo veci právoplatne skončenej nie je možné bez organizovanej trestnej činnosti polície a prokuratúry a súdov. Trestnú činnosť počestného panstva v roku 2003 úspešne „riešil“ odbor organizovanej trestnej činnosti. Trestnú činnosť justične urodzeného panstva riešil rozdelením, trestnú činnosť každého odstúpil na vyriešenie na tú súčasť, voči komu podnet smeroval..

Od roku 2004 trestné oznámenia na organizovanú trestnú skupinu úspešne ignorovali počnúc Odborom obzvlášť závažnej trestnej činnosti vedenej Šátkom, následne transformovanej na Úrad boja proti korupcii - vedený súčasným policajným prezidentom Tiborom Gašparom a Odbor kontroly Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorý trestné oznámenia vybavoval v zmysle zákona o prokuratúre a nie v zmysle trestného zákona. Verím tomu že konali na základe pokynov. Na základe politického záujmu a brachiálnej solidariry – veď vrana vrane oči nevykole.

Všetci spomenutí v rôznej miere a procesnej forme ako konajúci justičný orgán vo veci môjho trestného stíhania vystupovali a konali. Polopravdami a lžami od roku 2000 zdôvodňovali zákonnosť druhého trestného konania v trestnej veci právoplatne skončenej v roku 1999.

Všetci vedeli, že vedú konanie, ktoré nemá oporu v zákone, nakoľko v trestnom spise absentovalo rozhodnutie generálneho prokurátora, bez ktorého nebolo možné konať a napriek tomu bezcharakterne ničili osobu, s ktorou neprišli v živote do kontaktu... bez výčitiek svedomia, bez úvah o dôsledkoch svojho konania, bez trestne... dlhoročné mlčanie médií o kauze a ústavných činiteľov napriek povinnosti zriadiť nápravu, moje podnety ignorovali, pridávalo to sviniam odvahu.

Zničili mi jedenásť rokov života, majetok, firmu, rodinu...

Jedenásť rokov ponižovania, zastrášovania, ničenia majetku, ohrozovania na živote som prežila so sklonenou hlavou v pozícii obžalovanej. Keď v roku 2011 zastavili trestné konanie s odôvodnením, že ďalšiemu konaniu bráni zásada ne bis in idem, spočívajúca v právoplatnom rozhodnutí vyšetrovateľa z roku 1999, trestný spis vedený v trestnej veci ČVS 345/PB-98, v ktorom je nespochybniteľne zdokumentovaná trestná činnosť všetkých, ktorí v priebehu jedenásť rokov nezákonne konali, stal sa hrozbou ich profesionálnej kariéry a ja opäť objektom určeným na likvidáciu.

blogovanie...

V roku 2011 som si založila blog na pravda.sk, čo panstvo tak trochu vyviedlo z rovnováhy, ale spozorneli až po publikovaní textu. “Prokuratúra priznala, že jedenásť rokov viedla trestné konanie nezákonne. Justičný omyl alebo štátny teror?”

Zareagovali tak trochu neštandardne, mailom. “Počuj, ty chudera, bolo ti jedenásťročné konanie málo, keď s tým neprestaneš, dám zhabať servery Pravdy na mesiac.”

Keďže dobre mienený mail nezabral, servery Pravdy zostali na svojom mieste ja som pokračovala v blogovaní. Panstvo sa odreagovalo na výkladoch mojej predajne s papiernickým tovarom a tapetami.

Na Vianoce 2012 celebrity justičného neba pritvrdili muziku a nechali mi podpáliť auto.

Vedela som, že je to upozornenie, že mám držať hubu a akosi automaticky som tesne po sviatkoch zavolala na právne oddelenie Markízy, intuícia nesklamala. Markíza pár dní pred Vianocami prehrala s JUDr. Loduhovou občiansko-právny spor.

Televíziu súd zaviazal niekoľkokrát odvyselať ospravedlnenie a zaplatiť za údajné poškodenie dobrého mena 30.000 eur JUDr. Loduhovej.

Niekoľkokrát som si prehrala príspevok televízie Markíza a vedela, že pokiaľ nezaujmem stanovisko k rozsudku, nebudem schopná pozrieť sa ani do zrkadla. Uvedomovala som si predovšetkým, že všetky tvrdenia uvádzané v rozsudku ako nepravdivé, Markíza riadne vyvrátila listinami z mojich trest-

ných spisov. Trinásteho februára som na blog. pravda. sk zverejnila text Za oslobodzujúci rozsudok v kauze „Básnička“ zaplatila TV Markíza...

Text po zverejnení spôsobil, že hviezdy trenčianskej justície začali besnieť.

Môj blog nebol iba o krivej svedeckej prísaha a krivej výpovedi JUDr. Loduhovej, ale o podvode, ktorým Markíze spôsobila finančnú ujmu tridsať tisíc eur aj o trestnej činnosti Krajskej prokurátorky Krajskej prokuratúry Trenčín JUDr. Kováčikovej, prokurátorky krajskej prokuratúry JUDr. Slabej, sudkyne Grendovej, sudkyne z krajského súdu, senátu najvyššieho súdu, senátu ústavného súdu, bez ktorých spolupráce by uvedenú sumu nezískala.

Napadnúť obsah blogu trestným oznámením jednoducho nebolo možné, dievčatá vedeli, že na vyvrátenie tvrdení uvedených v rozhodnutí Ústavného súdu mi postačí snáď tridsať listín zo spisov z trestných konaní vedených voči mne.

Loduhová evidentne nebola uspokojená tridsiatimi tisícami od Markízy, pretože pôvodne žiadala päťdesiat a ohrozenie žaloby Lackoviča, ktorý podobne ako Loduhoová požadoval od Markízy päťdesiat tisíc eur, vyžadovali z pohľadu podarenej súrodeneckej dvojice a prísluhovačov radikálne riešenie. Jej matriarchalizmus ktorým sa vnútila do konania spoznajúc samú seba v básničke bola po celé roky hnacím motorom jej nenávisti ku ktorej sa priznala na pojednávaní keď chcela aby som bola za každú cenu trestne odsúdená. Za každú cenu. Aj za cenu využitia kolegov a podávania krivých výpovedí.

Organizovanú trestnú činnosť systematicky páchanú od roku 1998 rokov sa rozhodli celebrity justičného neba razantne „upratať“ v roku 2013 ďalším zverstvom, trestným konaním a mojou likvidáciou cestou psychiatrie.

tretie trestné konanie...

Štvrtý júl 2013... moju myseľ od rána zamestnávala príprava na manželove narodeniny, výročie svadby a večerné stretnutie s priateľmi. Z práce som vyrazila po ukončení otváracích hodín urýchlene urobiť nákup a letieť domov. Vychádzali sme z nákupného centra, keď manžel utrúsil, že v schránke bol na moje meno lístok z polície...

Zmohla som sa na jedinú vetu: „Kovarčík vzniesol obvinenie.“

Pred domom manžel vyskočil z naštartovaného auta, vzal oznam o doručení a o niekoľko minút som na pošte otvárala pozdrav od Kovarčíka.

útok na zdravý rozum...

Obvinenie údajne vznesené desiateho mája 2013 JUDr. Kovarčíkom za moje výroky v relácii Paľba z roku 2008, v prvom momente pôsobilo opäť ako útok na zdravý rozum, pretože klamstvá uvedené v uznesení bolo možné jednoducho vyvrátiť listinami, v tom čase žurnalizovanými v trestnom spise. Predstava odstránenia listín bola chorá, pretože ak by aj listiny predložené pri mojej prvej výpovedi odstránil, musel vedieť, že pravidelne nahliadam do trestného spisu a pri najbližšom výsluchu znovu listiny predložím a dám opätovne založiť. Vedela som, že predošla vyšetrovatelka aj Kovarčík v predchádzajúcom období niekoľkokrát zastavili konanie, s odvolaním sa práve na listiny založené do spisu pri mojej prvej svedeckej výpovedi v novembri 2009, takže odstránenie listín nič neriešilo.

Zabrániť vyvráteniu obvinenia postaveného na klamstvách Kovarčík mohol aj po výraznej redukcii trestného spisu iba tým, že nebudem vypočutá v súlade so zákonom, nebude riadne spísaná moja svedecká výpoveď, prípadne dôjde k sfalšovaniu svedeckej výpovede. Vzťah Kovarčíka k spisu bol neprehliadnuteľný, spis sa zužoval v nepriamej úmere s dĺžkou konania. Pri každom nahliadnutí mal menej strán ako pôvodne.

Tvrdeniu Kovarčíka, že opakovane v dňoch 12.05.2008, 30.06.2008 a prvého júna 2009 televízia Markíza v relácii Paľba a Televízne noviny odvysielala príspevok, ktorým došlo k zásahu do práv poškodenej predsedníčky súdu JUDr. Heleny Loduhovej, z môjho pohľadu nemalo význam venovať akúkoľvek po-

zornosť. Z prepisov troch relácií bolo zrejmé, že výrok, ktorý mi kládol za vinu bol nespochybniteľne odvysielaný iba v prvej reportáži.

Nezmyselný výrok vyšetrovateľa, že pôsobenie Loduhovej na poste predsedníčky Okresného súdu Považská Bystrica spôsobilo nehospodárne nakladanie s finančnými prostriedkami mesta, odporoval nielen logike, ale aj zdravému rozumu. Výroky, ktorými vyšetrovateľ odôvodnil obvinenie v relácii neodznegli a ja som sa k hospodáreniu mesta v súvislosti s JUDr. Loduhovou nevyjadrovala. JUDr. Loduhová nebola štatutárom, zamestnancom Mesta Považská Bystrica, dokonca ani poslancom mestského zastupiteľstva.

vyfabulovaná predstava...

Po prečítaní vety, „z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v podstate obvinená, si vyfabulovala predstavu, že na jej osobe v inej veci došlo k porušeniu procesnoprávnej zásady ne bis im idem a že bola dvakrát postihnutá za ten istý skutok“ som vedela, že výsluch obvinenej nie je v scenári vyšetrovateľa. Predpoklad, že najskôr panstvo bude riešiť moje chorobné predstavy o dvoch trestných konaniach v jednej trestnej veci, bol správny. Akým spôsobom budú riešiť moje predstavy, nebola potrebná veľká fantázia.

V prvom momente som uvažovala iba nad tým, ako chce túto kravinu dokázať, a čo chce ten somár urobiť s takmer osemstostranovým spisom z trestného konania, o ktorom tvrdí, že nebolo.

Podľa uznesenia som mala vymyslieť trestné konanie, ktoré bežalo jedenásť rokov. Bolo to šialené, podľa policajného chumaja som vymyslela jedenásť rokov trestného konania.

Uznesenie o v znesení obvinenia vydal približne dva roky po právoplatnom ukončení jedenásťročného trestného konania, zastaveného z dôvodu, že ďalšiemu konaniu bráni prekážka rozhodnutej veci.

Na vyvrátenie tohto nezmyslu by v právnom štáte stačilo niekoľko mediálnych výstupov z pojednávania a tlačová správa z dielne Krajského súdu Trenčín po zastavení konania.

Už len pomyslenie, že na základe mojej fikcie dvadsaťsedem sudcov a prokurátorov vydávalo jedenásť rokov reálne rozhodnutia, bolo scestné.

Ak by sa tvrdenie vyšetrovateľa zakladalo na pravde, tak podobnú predstavu o dvoch trestných konaniach v jednej trestnej veci a prekážke ne bis in idem si vymyslela Krajská prokurátorka JUDr. Viera Kováčiková, okresný prokurátor prokuratúry Trenčín Milan Marko, a v neposlednom rade JUDr. Michal Antala sudca Okresného súdu Trenčín, ktorý dňa siedmeho novembra 2011 voči mne druhé trestné konanie zastavil s odôvodnením, že ďalšiemu konaniu bráni uvedená prekážka.

Keď som sa nezbláznila v deň prevzatia obvinenia, tak snáď už nikdy.

expresná výroba psychického pacienta...

Podceňovanie intelektu prenasledovaných patrí k tradícii bohorovných nielen v policajných zločkách, ale aj v justícii. Okrúhla pečiatka v chorých hlavách robí z nich polobohov bez súdnosti. Svojej povesti hlupákov dostali i v tomto prípade.

Primitívni scenáristi nesprávne „odhadli intelekt objektu záujmu“, podcenili moje dlhoročné skúsenosti z predchádzajúcich dvoch trestných konaní a ďalšie výhody, ktoré mi prinieslo jedenásťročné obdobie intenzívneho šikarovania. Chumajom nedošlo, že všetky „nástroje na výkon spravodlivosti“ a nezákonné postupy som už niekoľkokrát úspešne absolvovala.

Kolúznú väzbu a zničenie cestou psychiatrie mali zakomponované v scenári už pri vznesení obvinenia. Doručenie uznesenia o vznesení obvinenia, vydané vecne a miestne nepríslušným vyšetrovateľom, údajne desiateho mája 2013, zaslané s dvojmesačným odstupom a odmietanie ma vypočuť ako obvinenú, neveštilo nič dobré.

Postup napovedal, že sa pokúsia vziať ma do kolúznej väzby z dôvodu vyhýbania sa konaniu a vyrobiť zo mňa psychiatrického pacienta skôr, ako budem vypočutá.

Uvedomovala som si, že je potrebné v predstihu zabezpečiť nezávislý znalecký posudok z oblasti psychiatrie a zdokumentovať, že sa nevyhýbam trestnému konaniu.

Po prevzatí uznesenia o vznesení obvinenia Kovarčíkom som vyhodnotila, k čomu v odôvodnení smeruje, požiadala som o stanovenie termínu výsluchu a

telefonicky kontaktovala súdnych znalcov z odboru psychiatrie so žiadosťou o vyhotovenie posudku. Znalci psychiatri mi odmietli vypracovať znalecký posudok s odôvodnením, že súdnych znalcov priberá súd a ich posudok bez rozhodnutia sudcu o ich pribratí nemusí vyšetrovateľ ani prokuratúra akceptovať. Mnohí mi na rovinu povedali, že sa jedná o politickú kauzu a výroba posudku by bola pre nich kontraproduktívna, dokonca likvidačná.

náhoda je blbec...

Pri vyhľadávaní na webe som narazila na webe na pána znalca Kešického. Podľa profilu som zistila, že je predovšetkým matematiko-fyzikom, klinickým psychológom a absolventom doktorantského psychiatrického štúdia. Psychológom špecializujúcim sa na posudzovanie intelektu a jeho štruktúry, na pamäť, myslenie, pozornosť, vnímanie, vedomie a ich bližšie charakteristiky, alebo zmeny osobnosti s charakteristickými znakmi, na vierohodnosť svedka, sklony ku konfabuláciám, lživosti a podobne.

Nuž, a aby vraj zabezpečil komplexné psychiatrické vyšetrenie, pri expertíznej činnosti spolupracuje s psychiатrom MUDr. Ivanom André, PhD. Dlhoročným skúseným znalcom v odbore zdravotníctva, odvetvie - psychiatria, sexuológia, ktorý zodpovedá na otázky prislúchajúce jeho odboru.

Samozrejme, pána znalca som oslovila netušiac, že zákon o súdnych znalcoch a znaleckej činnosti spoluprácu neprípúšťa a expertízna spolupráca je v priamom rozpore so zákonom o súdnych znalcoch.

Vysvetlil mi, že ako klinický psychológ nemôže v trestnom konaní realizovať znalecký posudok, nakoľko som v postavení obvinenej, ale v prípade záujmu, nemá problém za päťsto eur vyhotoviť znalecký posudok pre vlastnú potrebu. Upozornil ma, že posudok pre trestné konanie bude nepoužiteľný, pretože v prípade obvineného v trestnom konaní všetko, čo súvisí so psychikou a duševným stavom, riešia dvaja súdni znalci z odboru psychiatrie, pribratí do trestného konania súdom. Táto epizóda nachvíľu stratila svoj význam.

Zákon o znalcoch a znaleckej činnosti RNDr. Kešický ovládal do momentu, kým „zhodou náhod“ nebol pribratý do konania ako „znalec“ uznesením vydaným vyšetrovateľom Kovárčikom. Predpokladám že na základe dobrých skúseností z predošlej spolupráce.

predohra s Kovarčíkom...

Proti Kovarčíkovmu uzneseniu o vznesení obvinenia som v trojdňovej lehote podala sťažnosť a vždy začiatkom týždňa slušne telefonicky požiadala, aby vytýčil termín výsluchu - pravidelne ma vysmial. Keď jeho posmešky prekročili mieru únosnosti, dohodla som koncom augusta stretnutie s jeho nadriadenými. Na stretnutí s vedením kriminálky Bratislava IV som požiadala o stanovenie termínu na výsluch. Aby nebolo možné spochybníť, že som si ako obvinená termín výsluchu na deviateho septembra 2013 vydupala, zo stretnutia som, podobne ako z rozhovorov s vyšetrovateľom Kovarčíkom, preventívne vyhotovila zvukový záznam. Pohľad na panstvo nebudil vo mne dôveru a časy, kedy som slepo dôverovala bez nepreverovania, mala som úspešne za sebou.. Kovarčík nepovažoval za potrebné zaslať na výsluch ani predvolanie. Termín výsluchu mi oznámili na osobnom stretnutí a doposiaľ sme všetko riešili cez telefón.

Tlačený nadriadenými do nezákonného konania s vedomím, že jeho trestná činnosť bude elegantne znesená zo sveta vedením polície, odbúraval zvyšky morálnych zábran a postupne strácal zmysel pre realitu.

Zo slušného policajta, ktorého som spoznala v roku 2009 nezostalo ani len torzo.

výsluch...

Výsluch prebiehal za účasti prokurátorky. Predsa len, tak „vážny“ delikt ako jedna veta, vytrhnutá vyšetrovateľom z kontextu, kde by som mohla dokázať, že som si nevymyslela dve trestné konania v jednej trestnej veci a moje vyjadrenia pre televíziu boli pravdivé, naozaj vyžadovala účasť prokurátorky. Nemohli predsa dopustiť, aby nejaká chudera ohrozila dvadsaťsedem špičiek slovenskej justície.

Na výsluch sa pripravil nielen vyšetrovateľ JUDr. Kovarčík s prokurátorkou JUDr. Adamovičovou, ale i ja precíznym písomným vypracovaním výpovede obvineného s prílohami potvrdzujúcimi pravdivosť vyjadrení, naštudovaním trestného zákona a telefónmi s kvalitným nahrávaním.

Keďže JUDr. Kovarčík zdôvodnil vznesenie obvinenia s odôvodnením, že

druhé trestné konanie vo veci právoplatne skončenej som si vymyslela, každé vyjadrenie som začala slovami: „Druhé trestné konanie v trestnej veci...“

Hoci pomsta JUDr. Loduhovej spočívala v dvoch trestných konaniach vedených v jednej trestnej veci, ktoré mi privodila klamstvom, v scenári pána vyšetrovateľa JUDr. Kovarčika a počestnej prokurátorky JUDr. Adamovičovej bola zmienka o druhom trestnom konaní neprípustná. Rozhádzaný Kovarčík neschopný sformulovať súvislú zmysluplnú vetu začal viesť výsluch teatrálne, vo veľkom štýle.

„Tak sa mi vyjadrite k tomu konaniu... dobre... k veci... to znamená, že sa chcete vyjadriť, tuto v tomto uznesení sú napísané, že na popísané konanie, ktoré sa vám kladie za vinu.“

„Najskôr sa budem vyjadrovať tak, ako som sa pripravila.“

„Ste sa pripravila nejako špeciálne? “ reagoval na moje vyjadrenie posmeškom a sliepka z prokuratúry úškrnom.

„Áno, špeciálne som sa pripravila.“ Povedala som pokojným hlasom a sledovala dvoch zmätkov, vymieňajúcich si úsmevy.

„Dobre, ale ku skutku, ktorý sa vám kladie za vinu.“

„Ku skutku, ktorý sa mi kladie za vinu... Keďže normálny človek si nevyfabuluje predstavu o tom, že voči nemu boli vedené dve trestné konania, musíte mi najskôr vysvetliť, ktoré z dvoch konaní som si vyfabulovala. „Pripadala som si ako Marienka, ktorá sa pýta Ježibaby ako sa sadá na lopatu.“

Po prvej vete posmech sa zmenil na nenávistný pohľad, predložil uznesenie a prstom trepal po vete: „Bola to pomsta JUDr. Loduhovej“.

„No to je práveže tá vec, ktorú Vám vysvetľujem. Takže vyjadrite sa k tomu, čo je tuto uvedené, čo vám kladieme za vinu.“

„Samozrejme pán vyšetrovateľ... dve trestné konania v jednej trestnej veci, ktoré mi privodila klamstvom, boli pomstou JUDr. Loduhovej.“

My vám nekladieme za vinu ani neriešime, či ste bola dvakrát trestne stíhaná alebo nie. Vo výroku je postavené toto, takže výrok je Vám kladený za vinu. Len výrok! To, či ste bola dva krát trestne stíhaná alebo nie...“

„Pomsta spočívala práve v iniciovaní opätovného trestného konania vo veci právoplatne skončenej“.

Moja odpoveď ho vytočila do krajnosti...

strata sebakontroly...

Sledovala som nervózneho Kovarčička, ktorého agresívne tiky boli neprehliadnuteľné a uvedomovala si, že dvaja zmätkovia, ktorí ešte pred niekoľkými mesiacmi zastavovali konanie s odôvodnením, že vyjadrenie bol hodnotiaci úsudok, zrazu nevedeli, že reportáž bola o dvoch trestných konaniach v jednej trestnej veci.

Systematicky a vytrvalo vo vzájomnej zhode mi podsúvali k čomu sa mám a k čomu sa nemám vyjadrovať, skákali do reči, prerušovali nielen moju snahu súvislo vypovedať, ale aj odpovedať na položené otázky. Hoci som si uvedomila, že som tam zbytočne a priestor na súvislé vyjadrenie nedostanem, pokojne som predložila pred vyšetrovateľa písomne pripravenú výpoveď obvinenej s prílohami a pokračovala vo výpovedi k výroku - bola to pomsta JUDr. Loduhovej - Kovarčik ma opäť okríkol.

„Ale vetu JUDr. Loduhovej zabezpečovala rozhodnutia súdu, to ste čo?“

Pochopila som, že prvú časť výpovede žurnalizovať nebudú a pre zmenu sa rozhodli pristúpiť k druhej časti výroku. Prispôsobila som sa.

„K výrazu - JUDr. Loduhovej zabezpečovala rozhodnutia súdu - predkladám...“

Sotva som dopovedala prvú časť vety, začal Kovarčik vrieskať.

„Ale vetu - JUDr. Loduhovej zabezpečovala rozhodnutia súdu - to ste čo? To mi predkladáte toto?“

Materiálu pripraveného na listinné zdokladovanie mojich tvrdení súvisiacich s druhou časťou výroku sa zľakol natoľko, že odmietal moje vyjadrenie protokolovať a listinné dôkazy zažurnalizovať do spisu.

„Budte tak dobrý a zapisujte to, čo Vám budem diktovať.“

„Ja sa snažím, neskáčte.“

„Pán doktor., ja neskáčem, nechajte ma vypovedať, a potom môžete klásť otázky Vy.“

„Ja nie som zapisovateľ, ja musím dokumentovať skutok.“

Pri pohľade na Kovarčíka ma prudko napínalo na zvracanie.

„Ja Vám budem diktovať.“

„Vy ste mi nepovedala nič!“

„Pán doktor, najprv sa vyjadrím.“

„Vyjadríte sa mi ešte k tej vete, aby sme mali výrok ukončený..“

„Nebudem sa vyjadrovať v poradí, ako si vy predstavujete. Prišla som na výsluch. Mám právo sa vyjadriť ku skutku aj k odôvodneniu.“

„Ku všetkým právam,“ reagoval posmešne Kovarčík.

„Ku všetkým právam, ktoré sa mi kladú za vinu, ale nie spôsobom, podľa Vašich predstáv.“

„Ja Vás upozorňujem, že sa máte vyjadriť ku skutku.“

„Presne tak!“

„Tak pokračujte ďalej“.

Kovarčík strácal nad sebou kontrolu, čo si evidentne všimla prokurátorka, ktorá okamžite zareagovala: „Máte právo vyjadriť sa k tomu, čo sa Vám kladie za vinu. My nie sme povinní vašu výpoveď protokolovať.“

Detaily nezvládnuté vyšetrovateľom podľa jej predstavy, rozhodla sa dokončiť osobne. Inteligentne, distingvovane, s posmechmi a milým tónom komunikácie. Obsahovo a procesne - brutálnym zásahom do mojich procesných práv.

Zrazu som mala pocit, že som sa ocitla v inom storočí.

pohár pretiekol...

Po opakovaných posmeškoch, skákaní do reči a provokáciách pretiekol pohár. Uvedomovala som si, že moju výpoveď protokolovať nebudú, začínalo mi byť z nich čoraz viac nevoľno:

„Nie pán vyšetrovateľ, ja Vám poviem k čomu sa vy chcete dostať.“

„K čomu?“ zručol Kovarčík.

„V prvom rade obidvaja vieme, že veta: „Bola to pomsta JUDr. Loduhovej,“ bol hodnotiaci úsudok a vyplýval z toho, čo bolo odvysielané v predchádzajúcom obsahu.“

Na moje vyjadrenie reagovala prokurátorka širokým úsmevom. Pozrela som na škeriacu sa prokurátorku a neodpustila som si poznámku.

„Pani doktorka. Vy ste tu nie na to, aby ste sa na mne smiala,“ ... to som ešte ako tak zvládla pokojným hlasom.“

„Nesmeje sa tu nikto, inak stále ste nám pani Teleki,...“ pokračoval Kovarčík s provokáciou

„Pozrite sa pán vyšetrovateľ, tu ste vo svojom prostredí, tu ma môžete kokotíť, takže pred médiami budem kokotíť ja, ja budem vysvetľovať, že trestná činnosť dvadsaťsedem sudcov a prokurátorov nie je podstatná! Podstatné je, že nejaká osoba ako ja si dovoľí na ňu poukázať. To je podstatné pán vyšetrovateľ!“

„Tak isto ako vy ste napísali, že trpím predstavou o jedenástročnom konaní. Jedenásť rokov chodenia po súdoch si nikto nevyfabuluje, nikto!“...

Mechanicky som si nahádzala do aktovky veci položené pred sebou, pohodila pred Kovarčíka materiál pripravený odovzdať pri výsluchu a postavila sa.

„Kde chcete odísť teraz?“

„To Vás nemusí zaujímať, kde odídem.“

„Procesný úkon ukončím, ak odídete, dám Vám poriadkovú pokutu.“

„Tak mi dáte poriadkovú pokutu.“

„Máte právo, len musíme zadokumentovať, že odchádzate.“ Nervózny Kovarčík trval na podpísaní zápisnice z výsluchu, ktorú priebežne nespisoval, pod hrozbou tisícšesťsto eurovej pokuty.

„Nezaujímam sa, čo Vy musíte, ja musím iba umrieť!“ Tresla som dverami a odišla.

odchod z výsluchu...

Po odchode z Kovarčíkovej kancelárie sa mi začalo zahmlievať pred očami a prudko ma napínať. Pomalým krokom som schádzala držiac sa zábradlia schodišťa pred policajnú budovu.

Niekoľko krokov od auta začala som nekontrolovane zvracať a strácať rovnováhu. Manžel mi pomohol nastúpiť do auta, podal voľu na vypláchnutie úst a ja som sa zmohla povedať iba...

„Domov!“

Po mojom odchode a preštudovaní stovky strán trestnej činnosti JUDr. Loduhovej, ktoré som pohodila na stôl vyšetrovateľa pred odchodom, stratili vyšetrovatel s prokurátorkou posledné zvyšky súdnosti a pochopili, že konanie voči mne v duchu predstáv svojich nahlúplych nadriadených, nemajú šancu obvyklým postupom zvládnuť. Moja písomne pripravená výpoveď ku každej jednej vete vzneseného obvinenia, doplnená listinami potvrdzujúcimi pravdivosť, musela vytáčať panstvo do krajností. Minimálne si uvedomili význam vety: „Pripravila som sa špeciálne!“

Vyšetrovatel Kovarčík s prokurátorkou Adamovičovou v predchádzajúcom období niekoľko krát konanie zastavili s odôvodnením, že hodnotiaci úsudok nevykazuje známky trestného činu, čiže vec mali naštudovanú. Keď si začali zo mňa robiť posmech, že druhé trestné konanie voči mne nebolo, nikto ma nechcel odstíhať a konanie prebehlo iba v mojej chorej hlave, mala som sto chuť dvom darebákovi osemstostranový trestný spis oplieskať o hlavu. S odstupom času som si uvedomila, že do nepríčetnosti ma policajný zmätko so štetkou z prokuratúry mali dostať už na výsluchu.

Môj neočakávaný odchod z výsluchu prvýkrát zmaril pripravený scenár.

Za posledných pätnásť rokov absolvovala som množstvo výsluchov, veľakrát vyšetrovatelia krivili tvár pri zapisovaní výpovede a so zaťatými zubami zakladali do spisu listiny, ktoré sa nehodili k ich verziám, ale za pätnásť rokov sa ani raz nestalo, aby vyšetrovateľ odmietol riadne zapisovať moje vyjadrenie na výsluchu, že by ma nenechal vyjadriť sa k vznesenému obvineniu a neumožnil povedať jednu súvislú vetu. Ani jediný vyšetrovateľ nepovedal, že nebude zapisovať moje vyjadrenie s odôvodnením, že nie je zapisovateľ. Každý ma poučil, a na samom začiatku dal podpísať všetky poučenia. Až potom pristúpil k výsluchu. Najskôr ma nechal súvislo sa vyjadriť v potrebnom rozsahu k veci a následne v zmysle zákona kládol otázky. Na konci som zápisnicu opravila, prípadne doplnila svoje vyjadrenie a podpísala.

Dvadsať štyri rokov po páde komunistov som bola vypočúvaná spôsobom, ktorý som poznala iba z kníh o brutalite komunistického režimu. S jediným rozdielom, proti mne nestáli príslušníci nenávidenej Štátnej bezpečnosti ale tridsiatnici, ktorí v období vyčistiť komunistov boli deťmi.

Následné udalosti boli mobilizáciou strachu z vlastného babráctva, ktorým sa mala demonštrovať bohorovnosť nad zákonmi. Vyšetrovateľ Kovarčík s prokurátorkou Adamovičovou v snahe zakryť vlastnú trestnú činnosť v súvislosti s trestnou vecou vedenou na Odbore Kriminálnej polície Bratislava 4 proti mojej osobe, rozhodli sa ma psychicky zničiť. Nepredpokladali iba, že z celého výsluchu, ktorý zrežirovali, bude vyhotovený zvukový záznam, ktorý vyvráti ich klamstvá.

Po nezvládnutom výsluchu ešte v ten deň vymysleli ďalšie svinstvo: kolúznú väzbu z dôvodu vyhybania sa trestnému konaniu a psychiatrické vyšetrenie, na základe ktorého ma chceli eskortovať na psychiatrickú kliniku pre odsúdených do Trenčína.

Vyetrovateľ Kovarčík s prokurátorkou Adamovičovou rozhodli sa vyriešiť za jeden deň to, čo brachiálne zložky nezvládli za jedenásť rokov trestného konania.

sfalšovaná zápisnica...

Nezvládnutý výsluch riešili orgány spísaním zápisnice v duchu vlastných predstáv v príkrom rozpore s reálnym priebehom výsluchu.

Moje vyjadrenia zapísať nemohli, nakoľko by sa prevalila trestná činnosť údajnej poškodenej sudkyne Loduhovej. Písomnú výpoveď si nedovolili ani zaevidovať do spisu, pretože popisovala trestnú činnosť prokurátorov a sudcov, ktorí viedli voči mne druhé trestné konanie a reálne ohrozovala ich postavenie v brachiálnych zložkách. Neprijemnú situáciu vyriešili svojráznym vyjadrením o zbavení sa všetkých základných práv obvinenej.

Predvídavosť nepatrí k výbave policajtov a prokurátorov. Adamovičová s Kovarčíkom nepredpokladali, že na výsluchu zabezpečím dôkaz, ktorý by ich usvedčoval zo závažnej trestnej činnosti, z falšovania a pozmeňovania úradnej listiny, zneužívania právomoci verejného činiteľa a marenia úlohy verejným činiteľom. Prezieravosť a ich intelekt do takých dialok nesiahali.

Harašenie hodné komunistických zmätkov....

Štýl práce slovenských vyšetrovateľov za posledných šesťnásť rokov prešiel vážnymi zmenami, respektíve opätovným aplikovaním eštebáckych metód do policajnej praxe.

Niekoľko rokov po revolúcii vyšetrovatelia po podaní trestného oznámenia zozbierali všetky dostupné - s vecou súvisiace listiny - a po zdokumentovaní skutku podnet vyhodnotili. V súčasnosti vyšetrovateľ dostane od nadriadeného „verziu“, podľa ktorej vec „vyšetrí a ukončí“.

Problém nastane zvyčajne vtedy, ak niekto ako ja poctivo dá založiť do spisu v rámci svedeckej výpovedi všetky relevantné listiny súvisiace s vecou.

Vtedy nastupuje tvrdá ruka zákona a zredukuje spis na listiny potrebné k verzii stanovenej pred začiatkom konania, respektíve odstráni listiny, ktoré policajnú verziu vyvracajú. Nervozitu policajtov stupňuje, ak obvinený v pravidelných intervaloch kontroluje spis, či náhodou nedochádza k odstraňovaniu listín.

Základným nástrojom orgánu činného v trestnom konaní pri výkone „spravodlivosti“ je v súčasnosti falšovanie a pozmeňovanie spisu, marenie práv účastníkov v konaní, predovšetkým v pozícii obvinených a porušovanie základných ľudských práv.